

Luarea deciziilor biblice

LECTȚIA
ȘASE

PERSPECTIVA SITUAȚIONALĂ:
URMĂRIREA OBIECTIVULUI

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Circumstanțele Împărăției.....	2
A. Importanța	2
1. Fericirile	3
2. Rugăciunea Tatăl nostru	3
3. Nevoile pământești	4
B. Componente	5
1. Împăratul	5
2. Poporul	6
3. Legămintele	8
C. Dezvoltarea	9
1. Pacea de la început	9
2. Răzvrătirea	10
3. Pacea finală	10
III. Viața în Împărăție	11
A. Glorificarea lui Dumnezeu	12
1. Gloria lui Dumnezeu	12
2. Glorificarea lui Dumnezeu	13
B. Bucură-te de Dumnezeu	14
1. Rolul omului	15
2. Rolul Legii	15
IV. Programul Împărăției	17
A. Mandatul cultural	17
1. Definiție	17
2. Poruncile creației	18
3. Aplicații	19
B. Marea Trimitere	21
1. Definiție	21
2. Implicații	22
3. Mandatul cultural	23
V. Concluzie	25

Luarea deciziilor biblice

Lecția șase

Persepectiva situațională: Urmărirea obiectivului

INTRODUCERE

Un tânăr jucător de fotbal din biserica mea, a scris recent un articol care a fost publicat în ziarul local. În acest articol, el a descris fotbalul ca fiind un sport ce constă din perioade lungi de joc continuu, cu foarte puține goluri. A mers până acolo încât a afirmat că scorul ideal al unui meci de fotbal este cel de unu la zero.

Într-un anumit sens trăirea creștină etică se aseamănă puțin cu meciul ideal de fotbal. În cele din urmă, suntem în căutarea aceluia unic gol crucial, și anume, triumful final al Împărăției lui Dumnezeu. Dar, acest obiectiv nu se poate atinge instantaneu. De fapt, poporul lui Dumnezeu se străduiește să atingă acest obiectiv de mii de ani și, încă, nu a ajuns la el. Totuși, gândurile, cuvintele și faptele noastre trebuie să contribuie la atingerea obiectivului de glorie a lui Dumnezeu, prin triumful Împărăției Lui.

Aceasta este cea de-a șasea lecție din seria Luarea deciziilor biblice și am intitulat-o „Perspectiva situațională: Urmărirea obiectivului”. În această lecție, ne vom focaliza pe obiectivul primordial așezat de Dumnezeu înaintea noastră, și anume, succesul și triumful Împărăției Lui, care se pogoară din cer pentru a acoperi întregul pământ.

Am accentuat pe parcursul acestor lecții faptul că judecata etică implică aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o anumită situație de către o persoană. Acest rezumat subliniază faptul că există trei aspecte esențiale de care trebuie să ținem cont în orice problemă de natură etică. Acestea sunt: Cuvântul lui Dumnezeu, situația și persoana care ia decizia.

Aceste trei preocupări în judecata etică corespund celor trei perspective spre care ar trebui să ne îndreptăm în problemele etice: perspectiva normativă ce vizează normele revelate ale lui Dumnezeu, perspectiva situațională ce vizează importanța situației și circumstanțelor și perspectiva existențială care ne îndreaptă atenția către ființa umană.

În lecția anterioară, am prezentat perspectiva situațională asupra eticii creștine subliniind cât de important este să înțelegem realitățile situației. În plus, am văzut că două tipuri de realități joacă un rol special în etică: obiectivele pe care căutăm să le atingem și mijloacele folosite în atingerea acestora. În lecția de față, ne îndreptăm atenția către una dintre aceste considerații de natură situațională: obiectivele eticii creștine. Mai exact, ne vom focaliza asupra Împărăției lui Dumnezeu, ca obiectiv suprem, sau final, al eticii creștine.

Lecția va fi împărțită în trei secțiuni principale. Mai întâi, vom analiza circumstanțele Împărăției lui Dumnezeu, răspunzând la întrebări precum „Ce este Împărăția și cum se manifestă ea în istorie?” Apoi, vom analiza viața în Împărăție, vizând experiențele noastre personale în Împărăția lui Dumnezeu și evaluându-le prin prisma obiectivelor generale ce ne-au fost stabilite de Dumnezeu. În final, vom descrie programul Împărăției, privind la câteva dintre obiectivele specifice și imediate, pe care

Dumnezeu le-a rânduit ca mijloace de atingere a obiectivului final al Împărăției. Să începem prin analizarea circumstanțelor Împărăției lui Dumnezeu.

CIRCUMSTANȚELE ÎMPĂRĂȚIEI

Vom aborda trei aspecte ale circumstanțelor Împărăției. Mai întâi, vom explica importanța Împărăției lui Dumnezeu și vom arăta de ce este corect să afirmăm că Împărăția lui Dumnezeu este obiectivul suprem al eticii creștine. Apoi, vom identifica părțile constitutive, sau componentele, Împărăției lui Dumnezeu. În final, vom analiza dezvoltarea Împărăției, și anume progresul ei de-a lungul istoriei. Să abordăm mai întâi importanța Împărăției lui Dumnezeu.

IMPORTANȚA

Am menționat în lecțiile anterioare că judecata etică are întotdeauna în atenție un obiectiv corect și am afirmat în mod repetat că cel mai înalt obiectiv al eticii este gloria lui Dumnezeu. Dar, trebuie să realizăm că gloria lui Dumnezeu se manifestă prin domnia și prin Împărăția Lui.

De la Geneza la Apocalipsa, Biblia ne arată că Dumnezeu este Împărat peste întreaga creație și ne învață că obiectivul suprem al istoriei este să arate stăpânirea lui Dumnezeu, prin domnia lui Hristos. În sensul acesta, ne putem gândi la Împărăția lui Dumnezeu ca fiind subiectul principal al Bibliei.

Scriptura ne învață că Dumnezeu este glorificat cel mai mult în instituirea și triumful Împărăției Lui în Hristos. Cu alte cuvinte, El este cel mai onorat atunci când toate fapăturile mâinii Lui îl recunosc ca Dumnezeu și Creator suprem, Împăratul tuturor. La acest scop ultim al istoriei se gândește Pavel, atunci când scrie în 1 Timotei 1:17 următoarea doxologie:

A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin. (1 Timotei 1:17)

Deci, când spunem că gloria lui Dumnezeu este cel mai înalt obiectiv al eticii practic spunem că Împărăția lui Dumnezeu este obiectivul cel mai înalt al eticii. Scripturile au multe lucruri de spus despre Împărăția lui Dumnezeu, ca obiectiv al eticii creștine, dar, în introducerea acestui subiect, vom viza câteva din modurile în care Isus a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu în Predica de pe Munte, din Matei 5-7.

Vom privi la trei momente specifice în care Isus vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu ca obiectiv al eticii în Predica de pe Munte. Mai întâi, ne vom uita la mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu din Fericiri, la începutul predicii, apoi, vom analiza rugăciunea Tatăl Nostru și, în final, vom aborda învățăturile lui Isus despre nevoile pământești. În fiecare din aceste secțiuni, Isus arată că Împărăția lui Dumnezeu trebuie să

ne fie principala prioritate în viață. Să începem cu Fericirile, pe care le găsim în Matei 5:3-12.

Fericirile

Fericirile sunt declarații cu privire la binecuvântare. În consecință, afirmațiile lui Isus din Matei 5:3-12 sunt numite „fericiri”, pentru că toate încep cu expresia „ferice de cei”. Fericirile enumeră multe lucruri pe care Dumnezeu le binecuvântează.

Învățăturile lui Isus despre fericiri sunt importante în studiul eticii deoarece, așa cum vă amintiți, am definit etica creștină ca fiind:

Teologie, văzută ca mijloc de determinare a ființelor umane, a acțiunilor și a atitudinilor care primesc sau nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu.

Conform acestei definiții, orice binecuvântează Dumnezeu este moral bun și corect. Prin intermediul Fericirilor Isus își începe predica încurajându-i pe oameni să trăiască o viață etică. Este semnificativ faptul că descrie binecuvântările și etica în termenii Împărăției lui Dumnezeu. Să vedem doar câteva dintre exemplele evidente în sensul acesta:

- În Matei 5:3, găsim binecuvântarea – „a lor este Împărăția cerurilor”. Aceeași binecuvântare se repetă și în versetul 10. Deși Matei folosește expresia „Împărăția cerurilor”, mulți învățați au menționat că acest termen este specific Evangheliei după Matei și că are același înțeles cu „Împărăția lui Dumnezeu”.
- În versetul 5 găsim binecuvântarea „vor moșteni pământul.” Și aceasta este o binecuvântare a Împărăției, deoarece se referă la noul pământ ce va fi creat de Dumnezeu când Împărăția Lui va veni în toată plinătatea.
- În versetul 9 găsim binecuvântarea „vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. Chiar și această binecuvântare se referă la domnia și Împărăția lui Dumnezeu. În zilele Bibliei, împărații erau adesea numiți „tați” de către supușii lor. Același lucru este adevărat și în Scripturi; Dumnezeu este adesea numit Tatăl nostru, pentru că el este Tatăl împărătesc. Deci, în acest verset, Isus ne învață că Dumnezeu va fi Tatăl nostru împărătesc, Împăratul iubitor al copiilor Săi binecuvântați.

Într-un fel sau altul, fiecare dintre aceste binecuvântări menționate de Isus era strâns legată de conceptul Împărăției lui Dumnezeu. Isus prezintă intenționat binecuvântările Împărăției lui Dumnezeu ca pe o răsplată sau un obiectiv, pentru a-și motiva ascultătorii să trăiască o viață etică. El prezintă Împărăția lui Dumnezeu ca fiind miezul vital al eticii creștine.

Rugăciunea Tatăl nostru

Alături de Fericiri, rugăciunea Tatăl Nostru din Matei 6:9-13 se axează și ea pe Împărăția lui Dumnezeu, ca obiectiv al eticii. Iată începutul rugăciunii Tatăl Nostru din Matei 6:9-10:

Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. (Matei 6:9-10)

Toate aceste patru afirmații sunt focalizate asupra Împărăției.

În expresia “Tatăl nostru care ești în ceruri”, Dumnezeu este recunoscut ca Tatăl nostru, dar, observați că este anume descris drept Tatăl nostru din ceruri. De-a lungul Bibliei, imaginea cerurilor este aceeași: scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Deci, când Isus le spune ucenicilor să se roage “Tatăl nostru care ești în ceruri”, intenționează ca ei să se roage lui Dumnezeu ca Tată împărațesc, Împărat divin care domnește în ceruri, marele Părinte al Împărăției Lui.

În prima cerere, „sfintească-se numele Tău”, Isus își învață ucenicii să venerze numele lui Dumnezeu. Adesea, Scriptura echivalează Numele lui Dumnezeu cu persoana și autoritatea Lui. În contextul rugăciunii Tatăl Nostru, aceasta este o cerere ca toate creaturile să se închine lui Dumnezeu, datorită autorității Lui împărătești inegalabile.

În a doua cerere, „vie Împărăția Ta”, Isus își îndeamnă ucenicii să se roage pentru desăvârșirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Lucrul acesta este în armonie cu învățătura Lui, aceea că Dumnezeu Își extinde Împărăția Lui cerească pe pământ.

În a treia cerere, „facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ”, Isus arată că toate creaturile din ceruri ascultă deja de voia lui Dumnezeu și ne învață și pe noi să ne rugăm ca toate creaturile pământului să asculte de Împăratul divin în același mod. Deci, încă odată, vedem că Isus așează Împărăția lui Dumnezeu ca o prioritate a eticii creștine.

Nevoile pământești

După ce am privit la Fericiri și la rugăciunea Tatăl Nostru, suntem gata să abordăm învățăturile lui Isus despre nevoile pământești. Acest pasaj apare în Matei 6:25-34.

Toți avem nevoi pământești, precum hrana și îmbrăcămintea, dar Isus învață că n-ar trebui să ne îngrijorăm din pricina lucrurilor acestora, ci să ne concentrăm asupra Împărăției lui Dumnezeu. Iată cuvintele lui Isus din Matei 6:31-33:

Nu vă îngrijorați, dar, zicând: „Ce vom mânca?” sau: „Ce vom bea?” sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?” ... Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. (Matei 6:31-33)

Nu este greșit să acorzi atenția potrivită nevoilor pământești, cum ar fi hrana și îmbrăcămintea. Dar aici, Isus arată foarte clar că a căuta Împărăția lui Dumnezeu nu este doar unul dintre multele obiective pe care le avem ca urmași ai lui Hristos. Dintre toate obiectivele vieții, prima și principala noastră preocupare ar trebui să fie glorificarea lui Dumnezeu prin triumful Împărăției Lui pe pământ.

Deci, vedem că, în mai multe locuri din Predica de pe Munte, Isus arată foarte limpede că scopul suprem al vieții creștine, ținta măreață către care trebuie să ne îndreptăm, este glorificarea lui Dumnezeu prin triumful Împărăției Lui.

După ce-am văzut importanța Împărăției lui Dumnezeu ca obiectiv al eticii creștine, trebuie să analizăm componentele Împărăției, pentru a afla mai exact care sunt elementele ei esențiale.

COMPONENTE

Sunt multe căi de a descrie Împărăția lui Dumnezeu, dar vom aborda trei elemente componente principale ale acesteia. Întâi, vom discuta despre rolul Împăratului, apoi, ne vom ocupa de poporul sau cetățenii acestei împărății, iar, în final, vom privi la legămintele care guvernează relațiile dintre Împărat și poporul Său. Să începem cu rolul Împăratului în Împărăție.

Împăratul

Adesea, oamenii zilelor noastre le vine greu să înțeleagă ce înseamnă să spui că Dumnezeu este suveranul Împărăției Lui, pentru că mulți dintre noi n-am trăit sub autoritatea unui împărat omenesc. Dar, în lumea antică a Bibliei, oamenii erau familiarizați cu împărați și împărății. În zilele acelea, cetățenii se așteptau ca împărații țării lor să-și îndeplinească responsabilitățile față de ei. Sarcina lor era să-i protejeze, să le ofere ceea ce aveau nevoie, și să-i trateze cu bunătate. Împărații însă aveau autoritate legală de a impozita, de a mobiliza armata, și de a reglementa multe aspecte ale vieții. Împărații buni conduceau înțelept, în beneficiul poporului lor. Lucrau din greu pentru a-i proteja de puterile străine, precum și de probleme de orice altă natură.

În Biblie, Dumnezeu este prezentat frecvent ca suzeran, sau Împăratul suprem al întregii creații. Toți împărații pământului sunt vasalii lui, sau împărați slujitori, trăind pe pământ dar plătind tribut Împăratului lor suprem din ceruri. De exemplu, în Psalmul 103:19 citim următoarele cuvinte.

Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri, și domnia Lui stăpânește peste tot. (Psalmul 103:19)

Psalmul 47:9 declară:

Domnitorii popoarelor aparțin lui Dumnezeu; El este mai înalt și mai presus de orice. (Psalmul 47:9) Traducere din engleză

Stăpânirea supremă a lui Dumnezeu, Împăratul tuturor, este o temă majoră ce traversează întreaga Biblie. Deși fiind Creatorul, Dumnezeu este Împăratul tuturor națiunilor,

Scriptura ne învață că într-un mod special a fost Împărat peste poporul Israel în Vechiul și peste biserică în Noul Testament. De fapt, când Dumnezeu întemeia tronul lui David peste Israel, tronul lui David reprezenta autoritatea și puterea lui Dumnezeu Însuși. Iată ce spune 1 Cronici 29:23 despre împăratul uman al lui Israel:

Solomon a șezut pe scaunul de domnie al Domnului ca împărat în locul tatălui său, David ... (1 Cronici 29:23)

Observați că, atât David cât și Solomon, au stat pe scaunul de domnie al Domnului în Ierusalim. Tronul Îi aparținea în continuare lui Dumnezeu, dar împăratul uman al poporului stătea pe el doar ca vasal al Lui.

În Matei 5:34-35, Isus confirmă că lucrul acesta era adevărat și în zilele Lui. Iată învățăturile pe care le dă El cu privire la jurăminte.

Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat. (Matei 5:34-35)

Dumnezeu domnea peste Israel de pe tronul din ceruri, iar Ierusalimul era încă capitala pământescă a Împărăției Lui.

După ce am văzut că Dumnezeu este Împărat al întregii creații și, în mod special, al poporului Israel și al bisericii, să vorbim acum despre popor, sau despre cetățenii care locuiesc în Împărăția lui Dumnezeu.

Poporul

Deoarece Dumnezeu este Împărat al întregii creații, într-un anumit sens, El a domnit dintotdeauna asupra oricărei ființe vii. Dar, când Biblia vorbește despre poporul Împărăției lui Dumnezeu, se referă, de obicei, la poporul pe care Dumnezeu l-a chemat la Sine în contrast cu oamenii din lume care umblă pe căile răutății. Vechiul Testament vorbește adesea în acest fel despre Avraam și urmașii lui. Noul Testament folosește, în general, acest limbaj pentru a face referire la biserică, întrucât creștini din toate națiunile au fost adoptați în familia lui Avraam, în Hristos.

Când Dumnezeu a creat lumea, El a făcut din oameni împărații Săi vasali. L-a rânduit pe Adam și Eva și pe copiii lor, să stăpânească asupra întregii creații, ca împărați ai Lui slujitori. Era datoria lor să guverneze asupra tuturor animalelor, precum și a lor înșiși, pentru succesul Împărăției lui Dumnezeu. Iată cuvintele lui David, din Psalmul 8, versetele 5 și 6:

L-ai ... încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, ... (Psalmul 8:5-6)

Când face referire la relatarea creației din Geneza 1, David spune că omul a fost încoronat și rânduit ca stăpânitor al întregii lumi și al tuturor făpturilor ce-o locuiesc. Pe scurt, Dumnezeu a făcut din om împăratul Său vasal peste creației.

Tot din Geneza aflăm că o parte din îndatoririle omului era să facă întreaga planetă să semene cu grădina Edenului. Când Dumnezeu a creat lumea, totul era bun, dar singurul loc pe care-l plantase pentru a fi potrivit viețuirii omului era grădina Eden. După cum citim în Geneza 2:8-9:

Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare ... (Geneza 2:8-9)

Grădina a fost pregătită pentru oameni și populată cu ei. Era responsabilitatea omenirii, fiind vasală lui Dumnezeu, să răspândească acest model pe întreaga planetă. Dumnezeu afirmă clar aceasta în Geneza 1:28, unde le dă primilor noștri părinți următoarele instrucțiuni:

Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l... (Geneza 1:28)

Vedem deci că responsabilitatea omenirii era să populeze întreaga planetă, s-o umple cu cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu și s-o îmbunătățească, așa cum făcuse Dumnezeu cu grădina Edenului.

Deci, încă de la început ținta și destinul Împărăției lui Dumnezeu a avut un aspect global. Dumnezeu a stăpânit în mod direct întreaga omenire, și a intenționat ca întreaga lume să fie Împărăția Lui. Lucrul acesta a continuat din vremea lui Adam și a Evei până în zilele lui Avraam, cu aproape 2000 de ani înainte de Hristos. Citim despre lucrul acesta în Geneza 17:6, unde Domnul face următoarea promisiune lui Avraam:

Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați. (Geneza 17:6)

În zilele lui Avraam, Dumnezeu și-a restrâns interesul la o națiune formată din urmașii lui Avraam, Împărăția Lui specială, în cadrul lărgit al stăpânirii peste întreaga lume. Acest interes național culminează în Isus, ultimul Împărat vasal peste poporul lui Dumnezeu pe pământ.

Isus vorbește despre domnia Sa în multe locuri, cum ar fi Matei 27:11, unde citim conversația cu Pilat:

Isus S-a înfățișat înaintea dregătorului. Dregătorul L-a întrebat: "Ești Tu "Împăratul iudeilor"?" "Da", i-a răspuns Isus, "sunt." (Matei 27:11)

Sub domnia lui Isus, ținta Împărăției lui Dumnezeu devine una eclezială, în sensul că este centrată pe biserică. Prin Evanghelie, mântuirea s-a răspândit cu un așa mare succes dincolo de oamenii și granițele Israelului, încât obiectul principal al Împărăției lui Dumnezeu nu mai este o singură națiune, ci biserica din întreaga lume. Împărăția lui Dumnezeu cuprinde acum oameni din orice rasă și continuă să se răspândească până la marginile pământului.

De exemplu, să citim Apocalipsa 5:9-10, unde cerurile îl laudă pe Isus prin cântare.

... ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din

ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru, și ei vor împărați pe pământ! (Apocalipsa 5:9-10)

După ce am discutat despre Împărat și despre popor, trebuie să amintim o a treia componentă a Împărăției: legămintele care guvernează relațiile dintre aceștia.

Legămintele

În lumea antică, împărații suzerani își conduceau adesea vastele imperii prin impunerea unor legămintele, sau tratate, asupra națiunilor vasale și a împăraților lor. Aceste legăminte menționau, de obicei, bunăvoința suzeranului față de vasal, enumerau obligațiile pe care vasalul le avea față de suzeran, și stipulau consecințele ascultării sau neascultării acestor obligații.

În mod similar, în Biblie, Dumnezeu Își conduce Împărăția prin intermediul legămintelor. Legămintele exprimă bunăvoința lui Dumnezeu față de poporul Lui, enumeră obligațiile poporului față de Dumnezeu și stipulează consecințele ascultării și neascultării acestora, binecuvântări pentru ascultare și blestemele ce decurg din neascultare.

În mod obișnuit, vorbim despre șase legăminte majore între Dumnezeu și poporul Lui. Biblia vorbește despre legământul încheiat de Dumnezeu cu Adam, în Osea 6:7; legământul cu Noe în Geneza 6-9; legământul cu Avraam în Geneza 15-17; legământul cu Moise în Exodul 19-24; legământul cu David în 2 Samuel 7 și Psalmii 89 și 132; și legământul final în Hristos, în texte precum Luca 22:20 și Evrei 12:23-29. Aceste legăminte nu se contrazic niciodată unul pe celălalt, ci administrează și conduc în mod succesiv Împărăția lui Dumnezeu pe măsură ce acesta crește de-a lungul istoriei. Încă de la început, relația lui Dumnezeu cu omenirea a fost guvernată de legământ. Caracterul de legământ al relației lui Dumnezeu cu poporul Lui a continuat de-a lungul Vechiului Testament în istoria Israelului. Chiar și credința creștină a Noului Testament este explicată în termenii legământului în Hristos.

Înțelegerea faptului că Dumnezeu și-a condus întotdeauna Împărăția prin legământ este foarte importantă pentru etica creștină. În cadrul concret al lecțiilor noastre, legămintele biblice ne arată realitatea situației noastre - Dumnezeu este Împăratul nostru iar noi slujitorii Împărăției Lui. Legămintele stabilesc tipurile de obiective ale Împărăției binecuvântate de Dumnezeu și delimitează multe dintre mijloacele ce trebuie folosite pentru atingerea acestora. Pe scurt, relația noastră de legământ cu Dumnezeu ne ajută să înțelegem felul în care fiecare aspect al vieții trebuie să aducă slavă marelui nostru Împărat.

După ce am analizat importanța Împărăției lui Dumnezeu ca obiectiv al eticii creștine și am privit la componentele ei, să privim, pe scurt, la dezvoltarea istorică a Împărăției, adică la acele caracteristici pe care Împărăția lui Dumnezeu le-a arătat și va continua să le arate de-a lungul istoriei.

DEZVOLTAREA

Este o tradiție mai veche de a rezuma întreaga relatare biblică prin prisma celor trei etape istorice: creația, căderea și răscumpărarea. Același model îl vom urma și noi, dar vom redenumi aceste trei etape pentru a evidenția aspectele Împărăției. Vom vorbi despre etapa creației drept perioadă în care Împărăția se afla într-o stare de pace inițială. ne vom referi la căderea în păcat a omenirii, numind-o răzvrătirea împotriva Împăratului Divin și vom vorbi despre etapa răscumpărării, ca despre vremea unei păci finale care o întrece pe cea inițială a creației, când Dumnezeu își aduce Împărăția la o desăvârșire glorioasă.

Vom aborda aceste trei etape în ordine istorică, începând cu pacea inițială, continuând cu răzvrătirea umanității și încheind cu vremea păcii finale a Împărăției. Să ne îndreptăm atenția către perioada păcii inițiale.

Pacea de la început

La început, când Dumnezeu a creat lumea, omenirea a trăit în armonie perfectă cu El. Adam și Eva erau slujitori ascultători și, ca urmare, între Dumnezeu și oameni era pace.

Așa cum am menționat, în această perioadă, Dumnezeu a rânduit ca omul să-i slujească ca împărat vasal. La început, oamenii au îndeplini bine acest rol, în perfectă armonie cu îndatoririle date de Dumnezeu și, ca urmare, Adam și Eva au avut binecuvântarea unei părtășii strânse cu Dumnezeu și au continuat să trăiască în grădina Edenului, unde viața era fericită și ușoară.

De fapt, restul Scripturi adesea consideră această perioadă din grădină drept o vreme a păcii și a unei mari prosperități. De exemplu, în Isaia 51:3 citim următoarele cuvinte:

**Tot astfel, Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmăturile lui.
El va face pustiul lui ca un rai, și pământul lui uscat, ca o grădină a
Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și
cântări de laudă. (Isaia 51:3)**

În această vreme de pace din grădina Edenului, viața oamenilor era plină de bucurie și veselie, de mulțumire și cântare. În această perioadă inițială, restul lumii era nedezvoltată, dar în grădină, unde întâlnim societatea umană, era o mare pace.

Citim în Geneza 3 că aceasta era o lume în care munca și nașterea de copii erau sarcini relativ ușoare și pline de bucurie. Nu primejdie de război de la dușmani, sau de la animale violente, nu boală să le amenințe sănătatea, nu secetă, nu inundații, nu foc să le primejduiască casele și recoltele, ci Dumnezeu purtând cu gingășie de grijă lui Adam și Evei, umbla și se întâlnea cu ei în răcoarea grădinii.

Pe scurt, era o lume în care toate componentele legământului funcționau corect spre binele oamenilor. Dumnezeu, marele Împărat, a arătat o incredibilă bunăvoință față de poporul Său prin faptul că i-a creat, i-a pus într-o grădină idilică dându-le autoritate asupra întregii creații. În ce privește obligațiile oamenilor, Domnul le-a cerut să-L

slujească și să-L asculte, lucru pe care l-au făcut fără abatere. În ce privește consecințele, ascultarea umanității a adus mari binecuvântări de la Dumnezeu. Așa a creat Dumnezeu lumea pentru oameni și așa a fost menită să fie și astăzi.

Din nefericire, istoria împărăției lui Dumnezeu trece de la această perioadă de pace inițială la una de răzvrătire împotriva Lui - oamenii își încalcă obligațiile legământului cu marele Împărat, și se revoltă împotriva Lui.

Răzvrătirea

Știm cu toții povestea răzvrătirii inițiale a omenirii împotriva lui Dumnezeu. Geneza capitolul 3 relatează că șarpele a ispitit-o pe Eva să mănânce din pomul interzis al cunoștinței binelui și răului, iar Eva a căzut în ispită. Ea i-a dat să mănânce din fruct și lui Adam, care a mâncat și el. Păcătuiind în felul acesta, omenirea a încălcat una din obligațiile legământului și ca urmare, au primit blestemele acestuia.

Ca răspuns la răzvrătirea lor, Dumnezeu i-a alungat pe Adam și Eva din grădină obligându-i să trăiască într-o lume unde pământul era greu de muncit, nașterea de copii era dureroasă, iar boala, foametea, animalele sălbatice și războiul îi amenințau pe ei și pe copiii lor. Erau încă legați de obligațiile legământului, dar acum experimentau consecințele negative ale încălcării acestor obligații.

Această atitudine de răzvrătire a caracterizat omenirea de-a lungul istoriei. Omenirea a continuat să se răzvrătească împotriva marelui Împărat, iar Dumnezeu a continuat să o pedepsească cu blestemele legământului. A distrus întregul pământ prin potopul din zilele lui Noe. A îngăduit bolilor, naturii și războaielor să facă ravagii în omenire de-a lungul generațiilor. Dar, în toate aceste neazuri, oamenii n-au învățat lecția. În loc să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință și să țină obligațiile legământului, au continuat să se răzvrătească și să perpetueze blestemele legământului. Dar milos, Dumnezeu nu ne-a lăsat pe mâna răzvrătirii și a blestemului ci a hotărât să aducă o pace finală în Împărăția Lui, să înapoieze poporului Său binecuvântările.

Pacea finală

La scară restrânsă, Dumnezeu a început să restaureze pacea în Împărăția Lui imediat după căderea omului în păcat. După cum vedem în Geneza 3, Dumnezeu nu i-a lovit imediat pe Adam și Eva cu moartea după ce-au păcătuit, ci le-a îngăduit să trăiască. În mijlocul blestemelor, Dumnezeu le aduce la cunoștință pentru prima dată Evanghelia. Iată cuvintele lui Dumnezeu către șarpe, în Geneza 3:15:

**Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.
Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul. (Geneza 3:15)**

Aici, Dumnezeu explică faptul că sămânța femeii avea să zdrobească capul șarpelui. Teologii îl numesc frecvent protoevanghelie sau “prima evanghelie”, deoarece pentru prima dată în istorie Dumnezeu se oferă să trimită un Răscumpărător, care să salveze omenirea din blestemul păcatului.

În sensul acesta, în întreaga istorie a lumii de după cădere, Dumnezeu a lucrat spre împlinirea obiectivului răscumpărării depline și a biruinței Împărăției Lui. Vechiul Testament ne spune că Evanghelia era la lucru împacându-i pe unii oameni cu Dumnezeu și restabilind pacea dintre Dumnezeu și poporul Său răscumpărat. Dar, deși Dumnezeu a menținut întotdeauna oameni care i-au fost credincioși de-a lungul întregului Vechi Testament, nu și-a restaurat Împărăția la gloria pe care o avea în perioada păcii inițiale.

Doar în timpul lucrării pământești a lui Hristos, procesul de restaurare a păcii a făcut un salt uriaș înainte și a ajuns la ultimele stadii de împlinire. Isus era Răscumpărătorul către care arăta întreg Vechiul Testament. A venit ca Împărat vasal al lui Dumnezeu, pentru a restabili o împărăție credincioasă pe pământ și a răspândi Împărăția cerească a lui Dumnezeu în toată lumea. Continuă să facă această lucrare și acum iar, când va veni din nou în slavă, Isus va desăvârși restaurarea Împărăției, aducând întreaga lume la o pace glorioasă și fără sfârșit cu Împăratul nostru Divin.

După ce-am explorat circumstanțele Împărăției lui Dumnezeu, suntem gata să privim la cel de al doilea subiect major: viața în Împărăția lui Dumnezeu. În această secțiune, vom viza obiectivul dublu ce ne-a fost trasat de Dumnezeu în Împărăția Lui.

VIAȚA ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Am arătat în lecția aceasta că cel mai important obiectiv etic este căutarea gloriei lui Dumnezeu, prin triumful Împărăției Lui. Acum, vom analiza câteva implicații practice ale acestui obiectiv, în special întrucât au de-a face cu viața noastră ca cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu. Vom analiza mai ales răspunsurile la întrebarea: Ce fel de obiective trebuie să avem în vedere în procesul căutării Împărăției lui Dumnezeu?

Catehismul scurt de la Westminster ne oferă îndrumări importante despre obiectivele vieții în prima întrebare și răspunsul acesteia. Ca răspuns la întrebarea:

Care este rostul principal al omului?

Catehismul răspunde:

Rostul principal al omului este acela de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a se bucura de El pentru totdeauna.

Observați ca catehismul descrie un dublu obiectiv. Pe de-o parte, spune că trebuie să urmărim gloria lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, trebuie să urmărim să ne bucurăm de El pentru totdeauna.

Discuția noastră despre acest obiectiv dublu al Împărăției lui Dumnezeu va urma aceeași împărțire. Mai întâi, vom analiza ce înseamnă a-l glorifica pe Dumnezeu ca Împărat al nostru divin și, apoi, vom discuta despre ce înseamnă să ne bucurăm de Dumnezeu în Împărăția Lui. Să începem cu obiectivul glorificării lui Dumnezeu în calitate de Împărat Divin.

GLORIFICAREA LUI DUMNEZEU

În această secțiune, vom analiza ideea că Dumnezeu este glorificat în primul rând prin triumful Împărăției Lui și vom face lucrul acesta în două părți. Mai întâi, vom defini gloria lui Dumnezeu, iar apoi vom analiza aspectul glorificării lui Dumnezeu. Să începem cu gloria lui Dumnezeu.

Gloria lui Dumnezeu

Biblia folosește cuvântul glorie - ebraicul cabod și grecescul doxa - pentru a afirma o serie de lucruri despre Dumnezeu. Adesea, gloria lui Dumnezeu este înfățișarea Sa, mai ales în norul de lumină care Îl înconjoară, precum în Exodul 24:17 sau Ezechiel 10:4. Dar, când vorbim despre gloria lui Dumnezeu ca obiectiv al eticii, nu ne gândim în principal, la aspectele înfățișării Lui, ci suntem preocupați de renumele sau reputația Lui, mai ales de cea pe care și-o câștigă prin lucrările Lui pline de putere. De exemplu, în Exodul 14:4 Dumnezeu rostește următoarele cuvinte.

...dar faraon și toată oastea lui vor face să se arate slava Mea, și egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul."... (Exodul 14:4)

Aici, Dumnezeu afirmă că recunoașterea gloriei Lui, adică a renumelui și reputației Lui, va fi tot mai mare atunci când egiptenii vor vedea că puterea Lui este cea care i-a învins. Gloria Lui nu le va fi pe plac, dar, cu toate acestea, vor fi obligați s-o recunoască.

Într-un sens asemănător reputației și renumelui, suntem de asemenea preocupați de gloria lui Dumnezeu privitor la cinstea și lauda ce I se oferă. Spre deosebire de egipteni, care au respins lucrările glorioase ale puterii lui Dumnezeu, creștinii trebuie să-I prețuiască puterea și să-I mărească faima și reputația vestindu-I faptele și mulțumindu-I. Bunăoară, acesta este sensul cuvântului glorie din Psalmul 29:1-2, unde citim următoarele cuvinte:

Dați Domnului slavă și cinste. Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte! (Psalmul 29:1-2)

Pentru a da un exemplu, iată cuvintele din Apocalipsa 4:9-11:

Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau: "Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!" (Apocalipsa 4:9-11)

De trei ori ni se spune în acest scurt pasaj că Dumnezeu primește închinarea stând pe tronul Său împărătesc. și aceasta este imaginea prezentată cu consecvență în întreaga Biblie.

După ce-am văzut ce este gloria lui Dumnezeu și cum se raportează ea la domnia Lui, trebuie să abordăm și aspectul glorificării lui Dumnezeu. Aici, vom pune întrebări precum: De ce este gloria lui Dumnezeu obiectivul nostru? și „Ce putem face să mărim gloria Împăratului nostru divin?”

Glorificarea lui Dumnezeu

În esență, omul are obligația de a-L glorifica pe Dumnezeu pentru că El este Împăratul nostru și, în această calitate, El are dreptul să ceară lauda și închinarea noastră. Catehismul scurt de la Westminster arată în prima întrebare și răspunsul acesteia că scopul fundamental al omenirii este acela de a mări gloria lui Dumnezeu. Unul dintre locurile din Biblie unde putem vedea cel mai bine lucrul acesta este relatarea creației, unde Dumnezeu afirmă clar scopul pentru care l-a creat pe om. Ascultați cuvintele din Geneza 1:26-28:

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, ... să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”
Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, ... Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ. (Geneza 1:26-28)

Când Dumnezeu a creat omul, i-a dat și un scop, acela de a stăpâni asupra întregului pământ, a vasal al lui Dumnezeu, răspândind domnia și binecuvântările Împărăției Lui pe întregul pământ. Astăzi, sub domnia vasală a lui Hristos, acesta este și scopul nostru. Trebuie să facem lumea mai bună sporind domnia și binecuvântările lui Dumnezeu și înmulțind cetățenii acestei Împărății, învățându-i să-L recunoască, să-L cinstească și să-L laude pe marele nostru Împărat suzeran. Împlinind scopul acesta, vom vedea că măreția, faima și reputația lui Dumnezeu vor crește și, astfel, va crește și gloria Lui.

Vedem această învățătură privitoare la gloria lui Dumnezeu repetată de multe ori în Scripturi. De exemplu, Psalmii ne învață să medităm la lucrările bune și puterea lui Dumnezeu, care fac să I se mărească faima. Tot ei ne învață să cântăm despre aceste lucruri, și aceasta este un mod de a-I aduce laudă și cinste.

Cărțile istorice relatează multe dintre lucrările puterii, îndurării și judecăților lui Dumnezeu, învățându-ne, în felul acesta, să ținem minte bunătatea și suveranitatea Lui și ne oferă și alte motive să-L laudăm.

Cărțile profetice, la rândul lor, ne învață să nădăjduim în gloria viitoare a lui Dumnezeu. Această nădejde reprezintă motivația noastră de a căuta neprihănirea în această viață.

În Legea lui Dumnezeu, ascultarea de toate poruncile legii Lui este considerată un act de reverență față de slava Lui. Iată cum sumarizează Moise Legea în Deuteronom 24:58:

Dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate cuvintele Legii acesteia, scrise în cartea aceasta, dacă nu te vei teme de acest Nume slăvit și înfricoșat, adică de Domnul Dumnezeuul tău (Deuteronomul 28:58)

În esență, Moise prezintă aici o singură poruncă, pe care o descrie în două moduri. Practic reverența față de numele glorios și minunat al lui Dumnezeu este același lucru cu ascultarea de toate cuvintele legii Lui, deoarece, atunci când avem respectul cuvenit pentru Dumnezeu și gloria Lui, ne vom exprima reverența prin ascultarea de toate poruncile Lui.

Același lucru Îl afirmă și Isus în Matei 22:37-40. Iată cuvintele rostite de el:

"...să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău." Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși." În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii. (Matei 22:37-40)

Isus citează din Deuteronom 6:5, pentru a-i învăța pe oameni că porunca de a-L iubi pe Dumnezeu reprezintă temelia oricărei alte porunci și, desigur, iubirea de Dumnezeu include recunoașterea și proclamarea vredniciei Lui, precum și aprecierea și cinstirea Lui. Pe scurt, iubirea de Dumnezeu este o modalitate importantă de a-L glorifica.

Oricât ar fi important să ne ațintim inima spre obiectivul gloriei lui Dumnezeu, aceasta este doar o parte a obiectivului nostru dublu. Trebuie de asemenea să ne bucurăm de Dumnezeu pentru totdeauna. Deci, să analizăm această bucurie în Dumnezeu ca un aspect important al obiectivului nostru fundamental.

BUCURĂ-TE DE DUMNEZEU

Când vorbim despre bucuria noastră ca unul dintre obiectivele principale ale eticii biblice, unii creștini sunt puțin surprinși, fiindcă standardul nostru de trăire etică trebuie să fie caracterul lui Dumnezeu, nu propriile noastre cerințe și dorințe. Cum am putea rezolva această tensiune? Cum putem împăca propriile noastre dorințe de fericire, cu dorința lui Dumnezeu ca întreaga lume să-L glorifice și să-I mărească domnia? Deloc surprinzător, răspunsul stă în faptul că bucuria adecvată a omului aduce slavă lui Dumnezeu.

Vom aduce în discuție două lucruri care ne vor arăta că, atunci când omul se bucură de Dumnezeu, de fapt Îi aduce glorie. Mai întâi, vom analiza rolul omului în Împărăția lui Dumnezeu, iar apoi, ne vom vorbi despre rolul legii pe care Dumnezeu a dat-o pentru a-I governa Împărăția. Să începem prin a analiza scopul lui Dumnezeu pentru om, ca mijloc de a-L glorifica pe Împăratul Divin.

Rolul omului

Când Dumnezeu a creat lumea, rolul omului a fost acela de a popula și de a guverna Împărăția lui Dumnezeu. Dar, Dumnezeu nu vrea cetățeni care doar să-L slujească. El este un Împărat iubitor. El este bun, plin de har și binevoitor față de noi și vrea să-L iubim. Împărăția Lui ideală nu este aceea în care noi ne plecăm de frică înaintea Lui și-L ascultăm doar de teama unei pedepse, ci Împărăția Lui ideală este aceea în care toți Îl iubesc și au părtășie cu El și unii cu alții.

Iată ce spune Pavel în Romani 14:17:

Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. (Romani 14:17)

Poporul Împărăției lui Dumnezeu trebuie să fie caracterizat de bucurie și pace. Cu alte cuvinte, trebuie să se bucure de binecuvântările oferite de Dumnezeu lor. Ascultați cuvintele lui Isus, din Matei 13:44:

Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea. (Matei 13:44)

Împărăția lui Dumnezeu este o sursă de mare bucurie, iar răspunsul potrivit la binecuvântările Împărăției lui Dumnezeu sunt fericirea și bucuria.

Este interesant de observat că Isus a dat această învățătură în contextul explicării venirii zilei de judecată a lui Dumnezeu. În ziua aceea, cei credincioși lui Dumnezeu vor primi o glorie care va depăși cu mult orice preț pe care trebuie să-l plătim în viața aceasta. Și, datorită gloriei viitoare, ar trebui să ne bucurăm și de implicare noastră prezentă în Împărăția lui Dumnezeu, știind că acum ne adunăm comori în ceruri.

După ce am văzut că, o bucurie adecvată a omului aduce glorie lui Dumnezeu fiindcă acesta a fost rolul omenirii în Împărăția Lui, să abordăm și rolul Legii, observând în ce fel legile Împărăției lui Dumnezeu sunt menite și create să ne aducă bucurie.

Rolul Legii

Legea lui Dumnezeu este standardul revelat prin care Își guvernează Împărăția iar noi suntem obligați să trăim conform ei. Când trăim conform Legii, primim binecuvântările pe care Dumnezeu intenționează să le dea cetățenilor credincioși din împărăția Sa. Deci, putem spune că unul din rolurile Legii este de a ne învăța să trăim în moduri care să ducă la binecuvântări și bucurie.

Desigur, dacă folosim legea în mod greșit, îi cerem să îndeplinească un rol pe care Dumnezeu nu l-a intenționat niciodată, iar lucrul acesta poate avea consecințe cumplite. De exemplu, dacă încercăm să ne câștigăm mântuirea prin ținerea legii, ea ne condamnă la moarte. Acesta este lucrul pe care vrea să-l spună Pavel, în Galateni 3:10, când vorbește despre lege în felul următor:

Căci toți cei ce se bazuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” (Galateni 3:10)

Folosită greșit, Legea devine un blestem, cum ar fi în încercarea de a ne câștiga mântuirea prin faptele noastre bune, și nu prin meritele lui Hristos. În câteva locuri, Biblia folosește un limbaj aspru și negativ despre utilizarea greșită a Legii.

Însă mult mai des, Biblia vorbește despre folosirea corectă a Legii lui Dumnezeu ca despre o mare binecuvântare pentru oameni. Lucrul acesta nu ar trebui să ne surprindă. La urma urmei, Legea ni-L descoperă pe Dumnezeu, ne învață cum să-I fim pe plac și cum să obținem binecuvântarea Lui. De fapt, Scriptura vorbește adesea despre Legea lui Dumnezeu ca o plăcere în Psalmul 1:2 și ca un dar prețios, în Psalmul 119:29. Ne învață că ținerea legii aduce multe binecuvântări ale legământului Împărăției lui Dumnezeu, precum Deuteronom 28:1-14. Pe scurt, Legea a fost dată pentru binele, prosperitatea și bucuria noastră. David rezumă această perspectivă asupra Legii în Psalmul 19:7-8, unde scrie următoarele cuvinte:

Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul ... poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. (Psalmul 19:7-8)

Dumnezeu ne-a dat reguli de ținut, pentru a ne aduce bucurie în viață, iar aceste reguli sunt Legea Lui. Deci, atunci când ținem legea lui Dumnezeu, ne bucurăm de El și Îl mărim în același timp. Ne bucurăm de El pentru că ne binecuvântează ascultarea și ne place să-I fim pe plac Dumnezeului pe care-L iubim. Bucuria noastră sfântă aduce glorie lui Dumnezeu prin împlinirea scopului Lui, prin recunoașterea vredniciei Lui și prin exprimarea mulțumirilor noastre. Astfel, Legea ne arată că a ne bucura de Dumnezeu reprezintă o parte importantă a scopului lui Dumnezeu pentru oamenii.

Desigur, în lumea de azi, bucuria pe care o avem față de Dumnezeu este adesea stânjenită de suferință. Dar, trebuie să ne amintim că în planul lui Dumnezeu, suferința reprezintă un mijloc prin care ajungem să ne bucurăm și mai mult de El. Pasaje precum Romani 5:3-5, Iacov 1:2-4 și 1 Petru 4:13, ne învață că Dumnezeu folosește suferința la fel cum meșterul aurar folosește focul pentru a curăța impuritățile din metalul prețios. În mâna lui Dumnezeu, suferința este o unealtă care dovedește credința noastră și ne maturizează spirituală, iar rezultatul final este bucuria noastră.

Experimentarea bucuriei de către omul răscumpărat este un element esențial în planul Împărăției lui Dumnezeu. Analizând rolul rânduit de Dumnezeu pentru omenire și cel dat legii Lui în cadrul Împărăției, observăm că parte importantă a scopului final pentru poporul răscumpărat este să ne bucurăm de El. Experiențele bucuriei noastre aduc o mare slavă Împăratului nostru divin. Până acum, în această lecție, am analizat circumstanțele Împărăției lui Dumnezeu, precum și viața în Împărăția lui Dumnezeu.

Acum, suntem gata să abordăm ultimul subiect principal, și anume, programul Împărăției lui Dumnezeu. În această secțiune, vom viza câteva din obiectivele specifice rânduite de Dumnezeu bisericii în procesul zidirii Împărăției Lui.

PROGRAMUL ÎMPĂRĂȚIEI

În fiecare epocă, planul lui Dumnezeu pentru lume a fost același. Scopul lui a fost dintotdeauna răspândirea Împărăției Lui în întreaga lume, prin popularea acesteia cu locuitori credincioși și neprihăniți, care s-o transforme într-un paradis pentru prezența Lui glorioasă. Dar, la fel de important, este să știm că în fiecare epocă, Dumnezeu a rânduit obiective specifice pentru a spune poporului Său cum să atingă acest scop atotcuprinzător.

În această secțiune a lecției, vom privi îndeaproape la două astfel de instrucțiuni pe care Dumnezeu le-a dat poporului în etape critice din istoria omenirii. Mai întâi, ne vom ocupa de mandatul cultural, pe care Dumnezeu l-a dat lui Adam și Evei, atunci când a creat lumea. Apoi, vom analiza Marea Trimitere, pe care Isus a rânduit-o bisericii imediat după înviere. Să abordăm mai întâi mandatul cultural.

MANDATUL CULTURAL

Vom analiza mandatul cultural, având în vedere trei considerații. În primul rând, vom da o definiție a mandatului cultural, explicând ce este și ce presupune el, în general. Apoi, vom discuta relația dintre mandatul cultural și poruncile creației privitoare la căsnicie și muncă. În fine, vom analiza diferite aplicații ale mandatului cultural de-a lungul istoriei dezvoltării Împărăției lui Dumnezeu. Să începem prin definirea mandatului cultural.

Definiție

Simple spus, expresia “mandatul cultural” se referă la porunca lui Dumnezeu ca ființa umană să extindă Împărăția Lui până la marginile pământului prin dezvoltarea culturii umane. După cum am văzut anterior în lecția aceasta, când Dumnezeu a creat lumea, le-a poruncit oamenilor să umple și să supună pământul. Găsim porunca aceasta în Geneza 1:28, unde citim următoarele cuvinte:

... „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l ... (Geneza 1:28)

Am vorbit deja despre porunca aceasta în termenii obligației noastre de a răspândi Împărăția lui Dumnezeu în întreaga lume. Dar, teologii numesc această poruncă mandatul cultural deoarece umplerea și supunerea pământului presupune zidirea unei societăți umane acolo unde ea nu exista înainte.

Vă amintiți că, atunci când Dumnezeu a creat lumea, grădina Edenului era singurul loc pe care l-a transformat într-un habitat perfect pentru omenire și singurul loc care a fost perfecționat suficient pentru a fi prezent în gloria Sa cu omenirea. Sarcina omului era să îmbunătățească și să populeze restul planetei, răspândind comunitatea oamenilor lui Dumnezeu, și astfel, locul prezenței împărăției lui Dumnezeu, pe tot globul.

În sensul acesta, mandatul cultural reprezintă porunca de a întemeia populații și societăți umane sfinte, care să-l onoreze pe Dumnezeu, împreună cu îmbunătățirile necesare lumii pentru a le putea găzdui. Obiectivul mandatului cultural este popularea unei lumi nepopulate, zidirea unor noi societăți și transformarea ținuturilor sălbatice și a pustietăților în grădini frumoase, productive și dătătoare de viață, pentru gloria lui Dumnezeu.

După ce am văzut această definiție simplă a mandatului cultural, să abordăm al doilea subiect, cel al poruncile creației privitoare la căsnicie și muncă, lucruri care reprezintă unele dintre preocupările centrale ale mandatului cultural.

Poruncile creației

Sunt multe modalități prin care Dumnezeu ne transmite poruncile Lui. De exemplu, majoritatea poruncilor relatate în Scriptură sunt verbale. Cu alte cuvinte, sunt transmise prin cuvinte. Dumnezeu ne descoperă poruncile Lui și prin mijloace naturale, cum ar fi lumea din jurul nostru ce include atât natura cât și alte ființe umane. Dar poruncile lui Dumnezeu pot fi revelate și prin lucrurile create de El. O poruncile creației reprezintă o rânduială descoperită de Dumnezeu prin actul creației când a făcut cerurile și pământul.

După cum am văzut, mandatul cultural a fost dat ca o poruncă verbală. Geneza 1:28 ne arată că Dumnezeu a transmis mandatul cultural către oameni atunci când i-a creat, poruncindu-le să umple pământul și să-l supună.

Unele dintre lucrurile pe care le-a rostit în mandatul cultural, Dumnezeu le-a descoperit și prin rânduielele creației despre căsnicie și muncă. De exemplu, instituirea căsniciei are la bază scopul pentru care Dumnezeu a creat cele două sexe, cel masculin și cel feminin.

Cu toții cunoaștem elementele de bază ale căsniciei dintre Adam și Eva. Mai întâi, a fost creat Adam, iar apoi, Dumnezeu a făcut-o pe Eva dintr-o coastă a lui. În final, Dumnezeu a adus-o pe Eva la Adam, iar cei doi au devenit soț și soție. Ascultați, însă, la felul în care Moise comentează despre căsnicia dintre Adam și Eva în Geneza 2:24:

De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup. (Geneza 2:24)

Aici, Moise arată că Dumnezeu a creat atât bărbatul cât și femeia, pentru căsnicie - un bărbat și o femeie.

Obiectivele lui Dumnezeu în creație sunt expresii ale caracterului Său și, ca urmare, ele sunt normative pentru toți oamenii. Astfel, când vedem că Dumnezeu a creat oamenii din două sexe pentru scopul căsătoriei, trebuie să ajungem la concluzia că omenirea este obligată să se căsătorească și că aceasta trebuie să fie unirea dintre un bărbat și o femeie. Asta nu înseamnă că fiecare individ este obligat să se căsătorească, ci înseamnă că rasa umana, ca întreg, trebuie să perpetueze instituția divină a căsătoriei.

Rânduiala creației legată de căsătorie face referire în mod direct la mandatul cultural de a umple pământul, de a fi roditori și a se înmulți. Cu alte cuvinte, Scriptura ne

învață că în cadrul căsătoriei trebuie să aibă loc nașterea copiilor și, ca urmare, căsătoria reprezintă o condiție esențială pentru înmulțirea ființelor umane.

Tot astfel, avem rânduiala creației privitoare la muncă pentru răspândirea Împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul. Detaliile acestea se găsesc în Geneza 2:15, 18:

Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el. (Geneza 2:15, 18)

Adam, primul om, a fost creat pentru a lucra în grădina lui Dumnezeu, iar Eva, soția lui, a fost creată pentru a-l ajuta să îndeplinească această sarcină.

Deci, când citim că scopul lui Dumnezeu pentru omenire este să lucreze pentru El, ajungem la concluzia că suntem obligați moral să lucrăm pentru Dumnezeu. Această rânduială a muncii se leagă în mod direct de mandatul cultural de a supune pământul, cu alte cuvinte, de a înființa comunități umane în întreaga lume. Prin efort și muncă, omul trebuia să îngrijească grădina lui Dumnezeu, iar răspândirea acestui model pe întregul pământ avea să necesite o muncă foarte laborioasă.

După cum am spus în această lecție, zidirea Împărăției lui Dumnezeu reprezintă scopul umanității, iar căsnicia și munca reprezintă două dintre metodele de bază pe care Dumnezeu ne-a poruncit să le folosim pentru atingerea acestui obiectiv. Ca urmare, biserica trebuie să susțină totdeauna și să încurajeze căsătoria și munca. Făcând așa, vom răspândi Împărăția lui Dumnezeu pe pământ și Îi vom aduce glorie și cinste.

După ce am explicat mandatul cultural și legătura lui cu poruncile creației - munca și căsnicia - suntem gata să abordăm către câteva aplicații ale mandatului cultural în diversele perioade istorice ale Împărăției lui Dumnezeu.

Aplicații

După cum am văzut, mandatul cultural a fost dat în momentul creației, înainte de căderea omenirii în păcat. La momentul acela, între Dumnezeu și poporul Lui era pace. Pentru că în societatea umană încă nu exista păcat, scopul mandatului cultural era, pur și simplu, acela de a lărgi și a dezvolta Împărăția lui Dumnezeu, în mod special prin înmulțirea cetățenilor ei și prin reșezarea ordinii naturale în formarea comunităților umane. În sensul acesta, mandatul cultural a fost la origine mai mult o poruncă de natură creatoare, decât una răscumpărătoare sau de restaurare. Oamenii trebuiau să dea naștere altor oameni, prin căsătorie și să înființeze noi comunități umane prin muncă.

Dar, odată cu căderea omului în păcat, societatea umană s-a stricat, iar Dumnezeu a blestemat omenirea din cauza păcatului. Printre alte lucruri, această stricăciune și blestemul au lovit în mod special căsnicia și munca.

În ce privește căsnicia, Dumnezeu a aruncat următorul blestem asupra Evei în Geneza 3:16:

... „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta ... dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. (Geneza 3:16)

Observați că blestemul Evei influențează atât nașterea copiilor, care acum avea să fie extrem de dureroasă pentru ea, cât și la căsnicie, care avea să aibă parte de lupte și conflicte.

Dumnezeu a blestemat pe Adam cu aceste cuvinte în Geneza 3:17-19:

... blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale ... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, ...(Geneza 3:17-19)

Înainte de acest blestem asupra pământului, acesta era ușor de lucrat. Din pricina acestui blestem, omenirii i-a fost mult mai dificil să-și îplinească obligațiile de a stăpâni pământul și de a răspândi geografic Împărăția lui Dumnezeu.

Omenirea a continuat să trăiască în păcat de-a lungul istoriei, astfel încât nicio comunitate umană nu a reprezentat bine Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Dar, mandatul cultural încă ne obligă să ne căsătorim și să procreăm, să lucrăm pentru a răspândi Împărăția lui Dumnezeu până la marginile pământului. Deci, cum trebuie să împlinim mandatul cultural în lumina decăderii morale a lumii?

Răspunsul este că mandatul cultural are acum mai multe aplicații. Scopul mandatului cultural este să transforme întreaga lume în Împărăția lui Dumnezeu, potrivit pentru ca El să poată locui în mijlocul poporului Său. Înainte de cădere, lucrul acesta trebuia împlinit, pur și simplu, prin întemeierea de noi comunități umane.

Dar acum, sarcina este mai dificilă. Nu doar că trebuie să supunem și să umplem pământul cu poporul credincios al lui Dumnezeu, ci trebuie să restaurăm și să răscumpărăm societatea umană căzută, prin îndepărtarea păcatului din cultura noastră. De fapt, Biblia menționează importanța restaurării și răscumpărării imediat după căderea omului în păcat. De exemplu, când Dumnezeu l-a blestemat pe șarpe în grădina Edenului, El a oferit și o speranță de răscumpărare rasei umane. Să citim cuvintele lui din Geneza 3:15:

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul. (Geneza 3:15)

În mijlocul blestemelor de după cădere, Dumnezeu a anunțat protoevanghelia, sau "prima evanghelie", arătând că nu-și va abandona creația sub blestemul păcatului.

Deci, vedem că atât căsnicia cât și munca au caracteristici răscumpărătoare. Căsnicia și reproducerea, chiar dacă sunt influențate de durere și conflicte, aveau să ducă, până la urmă, la venirea Mântuitorului lumii. Munca, chiar dacă a devenit extrem de dificilă, avea să susțină rasa umană suficient de mult pentru venirea Răscumpărătorului. Acest model avea să continue de-a lungul istoriei, ducând, până la urmă, la restaurarea întregii lumi.

De exemplu, în Geneza 9, după potopul din zilele lui Noe, Dumnezeu repetă porunca repopulării pământului și promite că va susține lumea, astfel încât rasa umană să o poată supune încă o dată.

Observați că felul în care Dumnezeu aplică mandatul cultural și poruncile creației în lumea din zilele lui Noe este o lucrare de restaurare și răscumpărare. Numai ce Dumnezeu nimicise întreaga lume păcătoasă, iar acum era datoria lui Noe să o

rezidească, să înlocuiască acele comunități păcătoase cu unele ale neprihănirii și evlaviei, să repopuleze pământul cu oameni care să asculte și să-L cinstească pe Dumnezeu.

La fel, în Geneza capitolele 15, 17 și 22, Dumnezeu îi promite lui Avraam că va avea nenumărați urmași și că în cele din urmă aceștia vor moșteni nu doar Țara Promisă, ci întregul pământ.

Dar și în această promisiune există un aspect al răscumpărării. Avraam trebuia să cucerească acele culturi păgâne din Țara Promisă și să le înlocuiască cu Împărăția lui Dumnezeu. Apoi în cele din urmă, urmașii lui aveau să extindă această cucerire în lumea întreaga.

Ceea ce a fost valabil pentru Noe și Avraam, continuă să fie valabil de-a lungul întregii Biblii. De exemplu, în Deuteronom 28, Dumnezeu confirmă aceste promisiuni avraamice în zilele lui Moise, iar în Psalmul 89 ele sunt confirmate, din nou, lui David și urmașilor lui.

După cum citim în Apocalipsa 11:15, Isus va domni la final peste întregul pământ, extinzând Împărăția lui Dumnezeu în orice colț al ei. Evrei 10:12-14 arată că, atunci când Isus va face lucrul acesta, El va desăvârși atât lumea cât și rasa umană, nimicindu-și dușmanii și răscumpărând și restaurând deplin pe cei credincioși.

Mai mult, Efeseni 5:25-27 ne învață că, atunci când Hristos va veni în Împărăția Lui, va fi căsătorit cu biserica și, conform Evreii 2:13, Hristos va avea mulți copii deoarece fiecare credincios este copilul Lui.

După cum am văzut, mandatul cultural exprimă programul lui Dumnezeu pentru Împărăția Lui. Dar, de la cădere, aplicarea acestui program presupune un proces lung și dificil de răscumpărare și restaurare. Totuși, prin lucruri precum căsnicia și munca, Dumnezeu folosește încă rasa umană pentru împlinirea mandatului cultural. Desigur, Împărăția Lui nu va ajunge la desăvârșire, până când Hristos nu se va întoarce în glorie. Dar, când ziua aceea va veni, întreaga lume va fi transformată în paradisul merit de Dumnezeu dintotdeauna.

Acum, după ce avem o înțelegere de bază a mandatului cultural, suntem gata să vedem ce rol joacă Marea Trimitere în programul lui Dumnezeu pentru Împărăția Lui.

MAREA TRIMITERE

Discuția noastră despre Marea Trimitere se va împărți în trei părți. Mai întâi, vom da o definiție a Marii Trimeri, apoi, vom explica implicațiile ei și, în final, vom analiza relația dintre Marea Trimitere și mandatul cultural. Să începem cu definiția Marii Trimeri.

Definiție

Marea Trimitere reprezintă rânduirea celor unsprezece apostoli credincioși ca reprezentanți Lui autorizați și misiunea pe care le-a dat-o, de a răspândi Împărăția lui Dumnezeu în întreaga lume. Aceasta este de obicei numită „marea” trimitere deoarece explică misiunea principală nu numai a apostolilor, ci a întregii biserici pe care au zidit-o.

Marea Trimitere este relatată în Matei 28:18-20, unde citim următoarele cuvinte ale Domnului către cei 11:

Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. (Matei 28:18-20)

Marea Trimitere conține trei elemente esențiale. Primul este afirmația lui Isus că are autoritatea de a-și zidi Împărăția și de a-i trimite pe apostoli să facă această lucrare. Al doilea este sarcina pe care le-o dă apostolilor, învățându-i și dându-le autoritatea de a-i zidi Împărăția. Al treilea este asigurarea dată de Isus că El le va da puterea și protecția Lui în acest demers.

Deși Marea Trimitere a fost dată numai apostolilor, este responsabilitatea bisericii să continue lucrarea. Isus i-a trimis pe apostol să facă ucenici din toate neamurile, o slujbă prea mare pentru a putea fi îndeplinită doar de câțiva oameni. De asemenea, El a spus că va fi cu ei până la sfârșitul veacurilor, arătând că se va îngriji ca lucrarea să se termine până la revenirea Lui. Aceste detalii ne arată că Isus a intenționat ca apostolii să împlinescă Marea Trimitere prin punerea bazelor unei biserici care să facă lucrarea.

După ce am definit Marea Trimitere, trebuie să ne îndreptăm atenția către implicațiile ei. În secțiunea următoare, vom discuta despre responsabilitățile bisericii, în lumina Marii Trimiteri.

Implicații

Pe scurt, responsabilitatea bisericii este aceea de a continua programul Împărăției pe care l-au demarat apostolii. Aceste responsabilități sunt sumarizate în al doilea element component al Marii Trimiteri: sarcina primită de apostoli. Această sarcină se găsește în Matei 28:19-20 și constă în următoarele instrucțiuni:

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit ... (Matei 28:19-20)

Învățătura dată de Isus nu a fost doar aceea de a face ucenici din toate neamurile, ci de a răspândi Împărăția lui Dumnezeu pentru a include toate neamurile. Cu alte cuvinte, El avea în vedere nu doar o creștere numerică, ci și o răspândire geografică.

Sarcina bisericii este aceea de a evangheliza fiecare om din lume, de a-i aduce pe credincioși și familiile lor în biserică și de a-i boteza și învăța să asculte tot ce a poruncit Isus. Generație după generație, trebuie să lucrăm pentru a aduce întreaga lume în Împărăția lui Dumnezeu.

După ce am definit Marea Trimitere și am prezentat, pe scurt, implicațiile ei pentru biserică, suntem pregătiți ca să ne îndreptăm către ultimul subiect: relația dintre mandatul cultural și Marea Trimitere.

Mandatul cultural

Vom avea în vedere trei aspecte ale relației dintre mandatul cultural și Marea Trimitere: asemănările dintre ele, diferențele dintre ele și prioritatea uneia asupra celeilalte. Mai întâi, să analizăm asemănările dintre mandatul cultural și Marea Trimitere.

Asemănările dintre mandatul cultural și Marea Trimitere merg departe. De exemplu, ambele constrâng omenirea în zidirea Împărăției lui Dumnezeu și în a face din aceasta scopul principal al vieții. Ca parte a zidirii Împărăției, ambele ne cer umplerea pământului cu cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, fie prin naștere de copii, în cadrul căsniciei, fie prin evanghelizare. De asemenea, ambele ne cer să supunem pământul, fie prin întemeierea de comunități, fie prin ucenicizarea neamurilor.

Putem sumariza aceste asemănări spunând că Marea Trimitere reprezintă modul în care Hristos aplică mandatului cultural până la revenirea Lui. În perioada de după lucrarea pământească a lui Hristos, Marea Trimitere a fost și continua să fie o modalitate importantă de aplicare a mandatului cultural, iar biserica trebuie să meargă pe drumul acesta.

Pe lângă aceste asemănări, există și unele diferențe între mandatul cultural și Marea Trimitere pe care trebuie să le luăm în seamă.

O diferență importantă între mandatul cultural și Marea Trimitere este aceea că acesta este valabil pentru orice perioadă a istoriei, iar Marea Trimitere vizează în mod special starea bisericii dinaintea de revenirea lui Hristos. Mandatul cultural a fost dat la creație și, de atunci încolo, responsabilitatea umanității a fost să transforme lumea într-un paradis potrivit pentru prezența lui Dumnezeu.

Prin contrast, Marea Trimitere a fost dată la finalul lucrării pământești a lui Isus și vizează în mod specific principalele responsabilități etice ale poporului lui Dumnezeu în timpul ultimei perioade a istoriei Împărăției.

Deci, în timp ce mandatul cultural reprezintă responsabilitatea noastră fundamentală, Marea Trimitere reprezintă principala aplicație a acestei responsabilități în timpul acestei perioade a istoriei.

O altă diferență importantă este aceea că, prin comparație, mandatul cultural reprezintă o poruncă mai cuprinzătoare, pe când Marea Trimitere are o plajă de acțiune mai îngustă. Mandatul cultural obligă umanitatea la nașterea de copii fizici în cadrul căsniciei, pentru a da naștere la mai mulți oameni și, în plus, ne cere să naștem copii spirituali care să reprezinte o imagine fidelă a lui Dumnezeu în Împărăția Lui. Prin contrast, Marea Trimitere subliniază doar nevoia nașterii copiilor spirituali, prin facerea de ucenici.

La fel este și cu munca. Obiectivul mandatului cultural este acela al întemeierii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ și, pentru aceasta, trebuie să facem ucenici dar și să muncim pentru a ridica tot mai multe comunități umane. Prin contrast, Marea Trimitere ne solicită să lucrăm la facerea de ucenici, fără a include vreo precizare specifică privitoare la zidirea comunităților omenești.

În final, după ce am analizat asemănările și deosebirile dintre mandatul cultural și Marea Trimitere, trebuie să ne îndreptăm către chestiunea priorităților.

Adesea, în istoria bisericii, creștinii nu s-au putut pune de acord cu privire la care dintre cele două mari mandate are prioritate asupra celuilalt. Unii au susținut că biserica trebuie să se concentreze doar asupra cerințelor mandatului cultural, prin implicarea în

căsnicie, procreare și muncă, în ridicarea societății omenești. Alții au susținut că aceste cerințe au fost înlocuite de mandatul Evangheliei de a face ucenici, prin evanghelizare și învățatură. Această tensiune are o semnificație practică foarte importantă pentru fiecare dintre noi. În ce direcție să ne concentrăm? Trebuie ca zidirea societății umane să fie mai importantă decât lucrarea Evangheliei sau trebuie ca lucrarea Evangheliei să aibă prioritate?

Într-un sens, mandatul cultural are prioritate asupra Marii Trimiteri, pentru că a fost dat primul și exprimă obiectivul suprem al umanității, și anume, triumful deplin al Împărăției lui Dumnezeu în lumea întreaga.

Dar, într-un alt sens, Marea Trimitere are prioritate, prin faptul că aplică mandatul cultural în circumstanțele speciale ale epocii actuale, vizând lucrurile ce trebuiesc făcute în mod special, în vremea noastră. În așteptarea revenirii lui Hristos în glorie, una din primele noastre priorități este să salvăm bărbați și femei din lumea întreaga de sub puterea păcatului, prin proclamarea Evangheliei.

Ca urmare, vor exista momente când poruncile specifice ale mandatului cultural și ale Marii Trimiteri par a fi tensionate. Atunci când simțim această tensiune, trebuie totdeauna să ne asigurăm că dăm prioritate Marii Trimiteri. Dacă descoperim tensiune în viață între mandatul cultural al căsniciei și muncii și poruncile Marii Trimiteri de a evangheliza și a face ucenici, trebuie să evaluăm mandatul cultural în lumina Marii Trimiteri. Trebuie să înțelegem că afirmațiile Marii Trimiteri reprezintă interpretări și aplicații cu caracter normativ ale mandatului cultural pentru vremea noastră. În sensul acesta, trebuie să acordăm ceva prioritate Marii Trimiteri atunci când vine vorba de aplicarea actuală.

În 1 Corinteni 9:15-23, Pavel vorbește despre renunțarea la dreptul de a se căsători și de a fi plătit pentru ce face. Iată cuvintele rostite de el:

Dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste drepturi ... M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei... Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea. (1 Corinteni 9:15-23)

În concluzie, mandatul cultural reprezintă programul general al lui Dumnezeu pentru Împărăția Lui. Obiectivul Lui suprem este răspândirea Împărăției în întreaga creație și popularea ei cu cetățeni credincioși. Pentru aceasta a stabilit poruncile creației precum munca și căsnicia ca mijloace de atingere a acestui obiectiv.

Dar căderea umanității în păcat ne a făcut imposibilă atingerea acestui obiectiv. De aceea, Dumnezeu a început să răscumpere rasa umană pentru ca noi să putem restaura lumea și să o transformăm în Împărăția Lui perfectă. Mijlocele principale pe care le-a oferit pentru răscumpărare și restaurare este evanghelizarea și facerea de ucenici, lucruri pe care ni le-a poruncit în Marea Trimitere.

Marea Trimitere, deci, reprezintă o aplicație normativă a mandatului cultural pentru vremea noastră, când etapele finale ale Împărăției lui Dumnezeu au început deja, dar nu au ajuns la desăvârșire.

CONCLUZIE

În această lecție am văzut că Împărăția lui Dumnezeu reprezintă obiectivul suprem al eticii creștine. Am observat circumstanțele Împărăției lui Dumnezeu, printre care importanța, componentele și dezvoltarea ei. Am discutat despre experiența noastră în Împărăția lui Dumnezeu, privind la dublul obiectiv pe care-l avem. De asemenea, am văzut care este programul Împărăției, așa cum este prezentat atât în mandatul cultural, cât și în Marea Trimitere.

Succesul Împărăției lui Dumnezeu reprezintă scopul final al creației Lui și, de aceea, trebuie să fie și scopul nostru suprem. De fapt, fiecare dintre gândurile, cuvintele și faptele noastre trebuie să servească la zidirea Împărăției lui Dumnezeu, într-un fel sau altul. Dacă lucrurile vor sta așa, Dumnezeu le aprobă și le binecuvântează, astfel încât pe drept cuvânt acestea să fie numite etic bune. Dar, dacă se depărtează de obiectivul Împărăției, Dumnezeu le condamnă și, pe drept cuvânt, vor fi numite rele. Ori de câte ori trebuie să emitem o judecată etică, trebuie să justificăm modul în care deciziile noastre vor influența Împărăția lui Dumnezeu.